

Høringsnotat

Forslag om endringer i merverdiavgiftsregelverket for representanter

Innholdsfortegnelse

1.	Innledning.....	5
2.	Bakgrunn	5
3.	Gjeldende rett.....	6
4.	Oversikt over utenlandsk rett.....	7
4.1	EU-rett.....	7
4.2	Svensk rett	7
4.3	Dansk rett	8
4.4	Internasjonale avtaler om inndrivelse av krav.....	8
5.	Departementets vurderinger og forslag	9
5.1	Behovet for endringer	9
5.2	Oppheving av representantens ansvar for betaling av merverdiavgift.....	9
5.3	Oppheving av krav om at faktura skal sendes gjennom representanten	10
5.4	Ikrafttredelse	11
5.5	Økonomiske og administrative konsekvenser.....	11
6.	Forslag til regelendringer	12
6.1	Forslag til endring i merverdiavgiftsloven	12
6.2	Forslag til endring i merverdiavgiftsforskriften.....	13
6.3	Forslag til endring i bokføringsforskriften.....	13

Forkortelser

Merverdiavgiftsloven:	Lov 19. juni 2009 nr. 58 om merverdiavgift
Merverdiavgiftsforskriften:	Forskrift 15. desember 2009 nr. 1540 til merverdiavgiftsloven
Bokføringsloven:	Lov 19. november 2004 nr. 73 om bokføring
Bokføringsforskriften:	Forskrift 1. desember 2004 nr. 1558 om bokføring

1. INNLEDNING

Avgiftssubjekter som ikke har forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet skal etter merverdiavgiftsloven registreres ved representant. Finansdepartementet legger i dette høringsnotatet fram forslag om endringer i merverdiavgiftsregelverket for slike representanter.

Departementet foreslår at representanter ikke lenger skal ha ansvar for betaling av merverdiavgift. Forslaget gjelder kun dersom den næringsdrivende er hjemmehørende i en stat som Norge har inngått avtale om informasjonsutveksling og bistand til innkreving av merverdiavgift med. Forslaget krever endringer i merverdiavgiftsloven.

Videre foreslår departementet å oppheve kravet om at salgsdokument skal sendes gjennom representant. Forslaget krever endringer i merverdiavgiftsforskriften og bokføringsforskriften.

Formålet med forslagene er å modernisere regelverket for merverdiavgiftsrepresentanter og motvirke enkelte uheldige forhold ved ordningen.

2. BAKGRUNN

Departementet påpekte allerede i Ot.prp. nr. 77 (2005-2006) Om lov om endringer i skatte- og avgiftslovgivninga mv. punkt 13.1.4, at ordningen med merverdiavgiftsrepresentant er en til dels tungvint kostbar løsning. Departementet har igangsatt et arbeid for å vurdere dagens ordning og forenklinger i denne.

EFTAs overvåkingsorgan (ESA) åpnet ved brev 28. mars 2012 formell traktatbruddssak mot Norge der det ble anført at ordningen med merverdiavgiftsrepresentant kunne utgjøre et brudd på EØS-avtalen artikkel 11 (forbud mot kvantitative importrestriksjoner og tiltak med tilsvarende virkning) og artikkel 36 (forbud mot restriksjoner som hindrer fri flyt av tjenester).

I grunnlagt uttalelse 19. september 2012 har ESA konkludert med at hensynet til å sikre innbetaling av merverdiavgift er et lovlig hensyn, men at ordningen ikke er proporsjonal fordi det er mulig å oppnå det samme ved hjelp av andre og mindre restriktive tiltak. ESA mener derfor at ordningen er i strid med EØS-avtalen artikkel 11 og 36 i de tilfeller Norge har inngått avtale med den EØS-stat der den næringsdrivende er etablert om informasjonsutveksling og bistand i forbindelse med innkreving av merverdiavgift.

I departementets brev til ESA 11. januar 2013 understrekes merverdiavgiftens betydning som inntektskilde for staten og behovet for å sikre disse inntektene. Det vises bl.a. til at norske myndigheter har begrenset jurisdiksjon overfor næringsdrivende som ikke er etablert her og at det er behov for tiltak for å hindre merverdiavgiftssvindler mv. Departementet la derfor til grunn at representantordningen videreføres, men at det kan være behov for å foreta enkelte justeringer i ordningen.

I brevet til ESA legger departementet opp til at endringene skjer i to trinn. Som midlertidige endringer foreslås at representantens ansvar for betaling av merverdiavgift oppheves. Det

samme gjelder kravet om at salgsdokument skal sendes gjennom representanten. Dette høringsnotatet omhandler disse endringene.

Departementet har også igangsatt en større gjennomgang av hele representantordningen. Dette er imidlertid vurderinger som krever noe lengre tid, men arbeidet med dette er prioritert.

3. GJELDENE RETT

Næringsdrivende som har omsetning og uttak som er omfattet av loven og som overstiger 50 000 kroner i løpet av en tolv måneders periode, skal registreres i Merverdiavgiftsregisteret, jf. merverdiavgiftsloven § 2-1 første ledd. Næringsdrivende som har forretningssted eller hjemsted i norsk merverdiavgiftsområde skal registreres direkte i registeret, mens næringsdrivende som ikke har forretningssted eller hjemsted i Norge skal registreres ved representant, jf. merverdiavgiftsloven § 2-1 sjette ledd.

Avgiftssubjekt er i merverdiavgiftsloven § 1-3 første ledd bokstav d definert som den som er eller skal være registrert i Merverdiavgiftsregisteret. Både den næringsdrivende som ikke har forretningssted eller hjemsted i Norge og representanten er dermed å anse som avgiftssubjekt.

Søknad om registrering i Merverdiavgiftsregisteret skal sendes uten utgrunnet opphold når vilkårene i §§ 2-1 flg. er oppfylt, jf. merverdiavgiftsloven § 14-1 første ledd. Nærmere krav til søknaden er fastsatt i merverdiavgiftsforskriften § 14-1-1. Kravene gjelder både den utenlandske næringsdrivende og representanten.

Plikten til å levere omsetningsoppgave er fastsatt i merverdiavgiftsloven § 15-1 første ledd. Også denne plikten gjelder både den utenlandske næringsdrivende og representanten.

Dersom avgiftssubjektet er registrert ved representant, er også representanten ansvarlig for at merverdiavgift blir beregnet og betalt, jf. merverdiavgiftsloven § 11-1 tredje ledd.

Betalingsansvaret omtales som et solidaransvar. Solidaransvar er en ansvarsform som innebærer at to eller flere debitorer er ansvarlige for samme gjeld. Kreditor kan kreve hver og en av debitorerne for hele gjelden og kan fritt velge hvilken debitor han framsetter kravet overfor.

Bestemmelsen innebærer at for merverdiavgift som refererer seg til den utenlandske næringsdrivendes virksomhet her i landet, er det to rettssubjekter som hefter for avgiften. Representantansvaret er dermed en sikkerhet for innbetaling av merverdiavgift fra næringsdrivende som har en løsere tilknytning til Norge enn det næringsdrivende som er etablert her har. Etter forvaltningspraksis anses den utenlandske næringsdrivende som den som i første rekke er ansvarlig, dvs. at representantansvaret først inntreer når innfordringsmulighetene overfor den utenlandske næringsdrivende er uttømt. Ansvaret skiller seg dermed i praksis noe fra det rene solidaransvaret der kreditor fritt velger hvilken debitor han vil forholde seg til. I forvaltningspraksis er det videre lagt til grunn at representanten kun er ansvarlig dersom salgsdokument er sendt gjennom representanten på korrekt måte, jf. merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 første ledd.

Den som har plikt til å levere omsetningsoppgave etter merverdiavgiftsloven har bokføringsplikt, jf. bokføringsloven § 2 annet ledd. Både den utenlandske næringsdrivende og representanten har plikt til å levere oppgave og har dermed også bokføringsplikt, jf. også merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 annet ledd som fastsetter at begge er ansvarlige for at bokføringsplikten etter bokføringsloven overholdes.

Kravene til salgsdokument er fastsatt i bokføringsforskriften § 5-1-1 flg. Etter bokføringsforskriften § 5-1-2 tredje ledd tredje punktum skal representantens navn og adresse framgå av salgsdokument. Videre følger det av § 5-2-1 fjerde ledd at representanten skal påføre salgsdokumentet merverdiavgift av vederlaget, den utenlandske næringsdrivendes organisasjonsnummer, samt eget navn og adresse.

Etter merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 første ledd skal salgsdokument for omsetning av varer og tjenester i merverdiavgiftsområdet sendes gjennom representanten. Skattekontoret kan i særlige tilfeller fravike dette kravet, jf. merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 tredje ledd. Etter forvaltningspraksis fravikes kravet kun dersom det ikke er praktisk mulig å sende salgsdokumentasjonen gjennom representanten. Dette vil for eksempel gjelde utenlandsk persontransportvirksomhet som uten dispensasjon måtte hatt representant til stede ved salg av billetter (salgsdokumentasjon).

4. OVERSIKT OVER UTENLANDSK RETT

4.1 EU-rett

Etter merverdiavgiftsdirektivet ¹ artikkel 204 kan medlemsstatene tillate at avgiftspliktige personer som ikke er etablert i det EU-land avgiften skal betales, oppnevner en representant. Dersom det medlemsland som har krav på avgiften ikke har rett til gjensidig assistanse etter gjeldende regelverk, kan medlemsstaten pålegge avgiftspliktige personer å utnevne en representant som er ansvarlig for betaling av merverdiavgift.

EUs regler om gjensidig og administrativ bistand i skattesaker er fastsatt i direktiv 2010/24 og forordning 904/2010. Forordning 904/2010 fastsetter regler og prosedyrer for utveksling av informasjon med sikte på en korrekt anvendelse av merverdiavgiftsregelverket, overvåke denne anvendelsen, samt å bekjempe svindel. Direktiv 2010/24 omhandler gjensidig assistanse mellom medlemsland for å inndrive krav. Direktivet fastsetter dessuten en generell plikt til å utveksle anmodninger og dokumenter elektronisk mv.

Verken merverdiavgiftsdirektivet eller direktiv 2010/24 og forordning 904/2010 er en del av norsk rett.

4.2 Svensk rett

Etter svensk rett skal den som er "skattskyldig" etter merverdiavgiftsloven registreres hos Skatteverket. Skattskyldig er den som er ansvarlig for å betale merverdiavgiften. Den

¹ Direktiv 2006/112/EØF

utenlandske næringsdrivende er ikke registreringspliktig dersom mottaker er ansvarlig for avgiften. Dette gjelder bl.a. når en næringsdrivende mottar fjernleverbare tjenester fra virksomhet som er etablert i utlandet.

En utenlandsk næringsdrivende som registreres skal i utgangspunktet være representert av et ombud. Dette gjelder ikke for næringsdrivende fra EU eller fra land som Sverige har avtale om bistand med og der avtalen har tilsvarende regler som EUs direktiver og forordninger. Et utenlandsk foretak kan imidlertid selv velge å utpeke et ombud.

Det er ikke noe krav om at faktura skal sendes gjennom ombudet. Videre er ombudet ikke ansvarlig for betaling av merverdiavgiften, heller ikke subsidiært, og det stilles ikke krav om bankgaranti e.l.

4.3 Dansk rett

Etter dansk rett skal "avgiftspliktige personer" som driver virksomhet med levering av varer og tjenester som ikke er fritatt for merverdiavgift, registrere virksomheten. Med avgiftspliktige personer menes juridiske eller fysiske personer som driver selvstendig økonomisk virksomhet. Registreringskravet gjelder også virksomheter som ikke har forretningssted i Danmark. Avgiftspliktige personer med forretningssted utenfor Danmark skal ikke registreres dersom mottaker er betalingspliktig, for eksempel når en næringsdrivende mottar fjernleverbare tjenester fra virksomhet som er etablert i utlandet.

For virksomheter som er etablert i EU, Norge, Island, Færøyene eller Grønland kan skattemyndighetene kreve at det stilles sikkerhet i forbindelse med registreringen mv. dersom det er en nærliggende risiko for avgiftstap. Virksomhetene kan selv velge å registrere seg ved representant. Representanten er i slike tilfeller ikke solidarisk ansvarlig for avgiften.

Avgiftspliktige personer som har forretningssted i et land utenfor EU, skal registreres ved person bosatt i landet. Dette gjelder dersom Danmark ikke har inngått avtale om gjensidig bistand med regler tilsvarende EUs. Virksomheten og representanten er solidarisk ansvarlige for avgiften.

Det er ikke noe krav om at salgsdokument skal sendes gjennom representanten.

4.4 Internasjonale avtaler om inndrivelse av krav

Norske myndigheter har i utgangspunktet ikke anledning til å inndrive krav i utlandet. Innfordring av krav på merverdiavgift overfor næringsdrivende i utlandet forutsetter dermed at det foreligger en avtale mellom Norge og det land der den næringsdrivende er etablert om inndrivelse av slike krav.

Norge har inngått avtale med 15 EØS-land² om utveksling av opplysninger og gjensidig bistand til innfordring av merverdiavgiftskrav. Avtalene er utformet i tråd med OECDs Convention om

² Belgia, Danmark, Finland, Frankrike, Island, Italia, Nederland, Polen, Portugal, Slovenia, Spania, Sverige, Storbritannia, Tsjekkia og Malta (signert, men ikke ratifisert)

Mutual Administrative Assistance in Tax Matters e.l. Avtalene omhandler bl.a. utveksling av informasjon, samtidig skattegransking, utveksling av dokumenter, assistanse i forbindelse med innføring mv. I tillegg har Norge inngått en tilsvarende multilateral avtale med Sverige, Danmark, Finland og Island (Nordic Mutual Assistance Convention on mutual administrative assistance in tax matters).

5. DEPARTEMENTETS VURDERINGER OG FORSLAG

5.1 Behovet for endringer

Merverdiavgiften er en generell forbruksavgift som legges på alle varer og tjenester. Merverdiavgiften står for om lag 20 pst. av statens samlede skatteinntekter og er dermed en viktig inntektskilde for staten. For næringsdrivende som driver virksomhet i Norge uten å være etablert her, er det utfordringer knyttet til kontroll, sanksjoner og innføring. Det er da av stor betydning at norske myndigheter har effektive virkemidler for å sikre at merverdiavgiften beregnes og innbetales i tråd med regelverket.

Ordningen med merverdiavgiftsrepresentant ble innført i 1977³. Bakgrunnen var at manglende registrering av utenlandske næringsdrivende med omsetning i Norge, men som administrerte virksomheten fra utlandet, kunne føre til at det ble betalt dobbelt avgift, samt konkurransevridninger i disfavør av norske næringsdrivende.

Hensynet til å sikre korrekt beregning og betaling av merverdiavgift tilsier at representantordningen videreføres. Ordningen framstår imidlertid i dag som noe tungvint og gammeldags. Ordningen påfører dessuten de utenlandske næringsdrivende kostnader ved at de i praksis ofte må engasjere norske advokatfirmaer, revisjonsselskaper e.l. til å opptre som representant.

På denne bakgrunn har departementet igangsatt et større arbeid for å vurdere moderniseringer i representantordningen som sådan. En større omlegging av representantordningen er imidlertid et arbeid som vil kreve noe lenger tid. For å avhjelpe noen av de ulemper som dagens ordning medfører og for å imøtekomme ESAs innvendinger mot ordningen, foreslår derfor departementet at det allerede nå foretas enkelte endringer og moderniseringer i ordningen. Konkret foreslås en oppheving av i) representantens ansvar for betaling av merverdiavgift og ii) kravet om at faktura skal sendes gjennom representant, se punkt 5.2 og 5.3 nedenfor.

5.2 Oppheving av representantens ansvar for betaling av merverdiavgift

Det følger av merverdiavgiftsloven § 11-1 tredje ledd at dersom et avgiftssubjekt er registrert ved representant, er representanten sammen med avgiftssubjektet ansvarlig for at merverdiavgiften blir beregnet og betalt.

³ Ot.prp. nr. 18 (1976-77) Om lov om endringer i lov om merverdiavgift og i lov om avgift på investeringer m.v.

Departementet foreslår å oppheve representantens ansvar for betaling av merverdiavgift. Dette vil medføre forenklinger og redusere den utenlandske næringsdrivendes kostnader ved ordningen.

Departementets forslag om bortfall av representantens betalingsansvar gjelder kun i de tilfeller der norske myndigheter har inngått avtale med den utenlandske næringsdrivendes hjemland om utveksling av opplysninger og gjensidig bistand til innfordring mv. av merverdiavgiftskrav. Slik avtale er per i dag inngått med 15 land. I slike tilfeller anses mulighetene til å få innfordret korrekt merverdiavgift å være tilstrekkelig sikret via de instrumenter som ligger i disse avtalene. For utenlandske næringsdrivende som er fra land Norge ikke har inngått avtale med, mener imidlertid departementet det er nødvendig å videreføre representantens ansvar for betaling av merverdiavgift.

Forslaget innebærer at ansvaret for betaling av merverdiavgift kun vil ligge på den utenlandske næringsdrivende. Den norske representanten vil ikke lenger være solidarisk ansvarlig for kravet og avgiftsmyndighetene kan ikke innrive kravet hos denne.

Forslaget innebærer ikke endringer i representantens øvrige plikter etter merverdiavgiftsloven, merverdiavgiftsforskriften og bokføringsforskriften, dvs. at representanten fortsatt vil ha bokføringsplikt, plikt til å beregne merverdiavgift og levere omsetningsoppgave mv.

At representanten i dag har et ansvar for beregning og betaling av merverdiavgift følger i tillegg til § 11-1 tredje ledd første punktum, også av at representanten er registreringspliktig og dermed avgiftssubjekt, jf. merverdiavgiftsloven § 2-1 sjette ledd og merverdiavgiftsloven § 1-3 første ledd bokstav d. Departementet legger til grunn at det ikke er nødvendig å endre disse bestemmelsene som følge av at representantens ansvar for betaling av merverdiavgift etter § 11-1 tredje ledd oppheves.

Det vises til forslag til merverdiavgiftsloven § 11-1 tredje ledd nytt annet punktum.

5.3 Oppheving av krav om at faktura skal sendes gjennom representanten

For avgiftssubjekter som ikke har forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet, skal salgsdokument for omsetning av varer og tjenester i merverdiavgiftsområdet sendes gjennom representanten, jf. merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 første ledd. Representanten skal påføre salgsdokumentet merverdiavgift av vederlaget og den utenlandske næringsdrivendes organisasjonsnummer og sitt eget navn og adresse, jf. bokføringsforskriften § 5-2-1 fjerde ledd.

Skattekontoret kan i særlige tilfeller fravike kravet om at salgsdokumentet skal sendes gjennom representanten, jf. merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 tredje ledd. Etter forvaltningspraksis fravikes kravet dersom det ikke er praktisk mulig å sende salgsdokumentasjonen gjennom representanten. Dette gjelder for eksempel utenlandsk persontransportvirksomhet. Det kan imidlertid være behov for å fravike kravet også i andre tilfeller, for eksempel for e-handel (handel av varer og tjenester via internett mv.).

Departementet viser til at kravet om å sende faktura gjennom representant, som deretter skal påføre salgsdokumentet bestemte opplysninger, framstår som tungvint, utdatert og kostnadskrevende. Representanten kan i stedet motta elektronisk kopi av salgsdokumentet hvor disse opplysningene er forhåndsutfylt. Kontrollmessig sett anses det derfor ikke å være behov for å videreføre kravet om at salgsdokumentet skal sendes gjennom representanten. På denne bakgrunn foreslås at merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 første ledd oppheves.

Bokføringsforskriften § 5-2-1 fjerde ledd forutsetter at salgsdokumentet sendes gjennom representanten. Dersom representantens plikter etter bokføringsforskriften § 5-2-1 fjerde ledd videreføres, ville dette innebære at oppheving av plikten til å sende salgsdokumentet gjennom representanten ble illusorisk. Det foreslås dermed at bokføringsforskriften § 5-2-1 fjerde ledd oppheves. Hvem som skal utstede salgsdokumentasjon følger da av hovedregelen i bokføringsforskriften § 5-2-1 første punktum, dvs. at salgsdokument skal utstedes av selger (den utenlandske næringsdrivende). Salgsdokumentet må oppfylle de krav som er fastsatt i bokføringsforskriften mht. språk og innhold, herunder angivelse av partene, spesifisering av merverdiavgift mv.

Etter bokføringsforskriften § 5-1-2 tredje ledd annet punktum skal representantens navn og adresse framgå av salgsdokumentet dersom selger er registrert i Merverdiavgiftsregisteret ved representant. Det foreslås ikke endringer i denne bestemmelsen. Når representantens plikter etter bokføringsforskriften § 5-2-1 fjerde ledd oppheves, blir det dermed den utenlandske næringsdrivende som må sørge for at representantens navn og adresse framgår av salgsdokumentet.

Det foreslås ikke endringer i merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 annet ledd slik at både avgiftssubjektet og representanten skal oppbevare et eksemplar av salgsdokumentet. Videre er begge fortsatt ansvarlige for at bokføringsplikten etter bokføringsloven overholdes,

5.4 Ikrafttredelse

Det legges opp til at de foreslåtte endringene i merverdiavgiftsloven, merverdiavgiftsforskriften og bokføringsforskriften trer i kraft 1. juli 2013.

Departementet legger til grunn at en oppheving av representantens ansvar for betaling av merverdiavgift etter merverdiavgiftsloven § 11-1 tredje ledd kun innebærer en oppheving av betalingsansvaret framover i tid, dvs. at representanten fortsatt er solidarisk ansvarlig for merverdiavgiftskrav som oppsto før 1. juli 2013.

5.5 Økonomiske og administrative konsekvenser

For de utenlandske næringsdrivende vil bortfall av representantens betalingsansvar innebære at avtale om representasjon ikke lenger vil inneholde dette elementet, noe som kan redusere kostnadene. At faktura ikke lenger behøver å sendes gjennom representant, vil også medføre at representantens arbeid med dette reduseres og dermed reduseres den utenlandske

næringsdrivendes kostnader til dette. For virksomheter i Norge som utfører oppdrag som representant, vil dermed forslagene kunne medføre redusert salg av slike tjenester.

Det er en forutsetning for rett til fradrag for inngående merverdiavgift at kjøper har korrekt salgsdokumentasjon. Oppheving av kravet om å sende salgsdokumentasjon gjennom representant, samt representantens plikt til å påføre enkelte opplysninger på salgsdokumentet, kan gi økt risiko for at salgsdokument ikke er korrekt utfyllt. Dette er imidlertid på vanlig måte et forhold mellom norsk kjøper og utenlandsk selger.

Avgiftssubjekt som ikke har forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet, må imidlertid fortsatt ha representant og representantens øvrige plikter etter merverdiavgiftsloven videreføres. Det samme gjelder kravene i bokføringsregelverket, herunder bokføringsforskriftens krav til salgsdokumentets innhold. Den utenlandske næringsdrivende kan imidlertid etter forslaget i større grad velge om han vil utføre denne jobben selv eller om han vil engasjere en representant.

For avgiftsmyndighetene vil oppheving av representants betalingsansvar kunne medføre noe økte kostnader til innkreving mv. ved at innkreving via bistandsavtale antas å være noe mer arbeidskrevende enn å kreve inn avgift av norsk representant. Økningen antas imidlertid å være begrenset på grunn av dagens forvaltningspraksis om at avgiftsmyndigheten primært søker å innfordre kravet hos den utenlandske næringsdrivende. Oppheving av kravet til å sende faktura gjennom representant, antas ikke å ha økonomiske og administrative konsekvenser for avgiftsmyndighetene. Dette forslaget antas heller ikke å ha kontrollmessige konsekvenser siden salgsdokumentets innhold vil være uforandret. Representanten skal dessuten fortsatt oppbevare et eksemplar av salgsdokumenter, jf. merverdiavgiftsforskriften § 2-1-1 annet ledd. Dette vil kunne ivaretas ved at representanten mottar elektronisk kopi av fakturaene.

Det antas at en oppheving av representantens ansvar for betaling av merverdiavgift ikke har budsjettmessige konsekvenser. Det vises til at oppheving av representantens ansvar for betaling av merverdiavgift kun skjer i de tilfeller der det er inngått avtale med den utenlandske næringsdrivendes hjemland om utveksling av opplysninger og gjensidig bistand til innfordring mv. av merverdiavgiftskrav. Heller ikke oppheving av kravet om at faktura skal sendes gjennom representanten, antas å ha budsjettmessige konsekvenser.

6. FORSLAG TIL REGELENDRINGER

6.1 Forslag til endring i merverdiavgiftsloven

§ 11-1 tredje ledd nytt annet punktum skal lyde:

Representanten er likevel ikke ansvarlig for betaling av merverdiavgift dersom den næringsdrivende er hjemmehørende i et land som Norge har inngått avtale om utveksling av opplysninger og gjensidig bistand til innfordring mv. av merverdiavgiftskrav med.

6.2 Forslag til endring i merverdiavgiftsforskriften

§ 2-1-1 skal lyde:

§ 2-1-1 *Registrerings- og dokumentasjonsplikt mv. for avgiftssubjekter som ikke har forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet*

(1) Avgiftssubjektet og representanten skal oppbevare et eksemplar av salgsdokumentet. Begge er ansvarlige for at bokføringsplikten etter bokføringsloven overholdes.

(2) Skattekontoret kan i særlige tilfeller fravike kravet i første ledd første punktum.

6.3 Forslag til endring i bokføringsforskriften

§ 5-2-1 fjerde ledd oppheves.